

РЕШЕНИЕ

№ 181

гр. Перник, 04 юни 2012 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на девети май две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря И.И***. и с участието на представител на Окръжна прокуратура - Перник - прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от председателя Георгиев КНАХД №158 по описа за 2012 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на К.И.Д. *** против решение №68/24.02.2012 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №1151 по описа на съда за 2011 г. С атакувания съдебен акт е потвърдено наказателно постановление (НП) №2175/09.05.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР - Перник, издадено срещу жалбоподателя Д., като за нарушения по чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП съответно са определени административни наказания „глоба“ в размер на 200 (двеста) лв. на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП и „глоба“ в размер на 100 (сто) лв. на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 1 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че атакуваното решение е неправилно и необосновано. Съдържа се твърдение, че решението е постановено в нарушение на материалния закон и при неспазване на процесуалните правила, както и без да бъдат обсъдени в съвкупност всички събрани по делото доказателства. Изразено е несъгласие с позицията на районния съд относно „незаинтересоваността“ на разпитаните като свидетели пред съда служители на МВР. В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява и не изпраща представител

Ответникът по жалбата, ОД на МВР - Перник, не се явява, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор Стефанова, дава заключение, че жалбата е неоснователна и решението като правилно и законосъобразно, подкрепено и съответно на събраните по делото доказателства следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд – Перник, след като взе предвид становищата на страните и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намира жалбата за частично основателна, като мотивите за това са следните:

Районен съд – Перник, на база на представените и събрани пред него доказателства, е приел за безспорно установени обстоятелствата във връзка с описаните в АУАН и издаденото въз основа на него НП и вменени на жалбоподателя деяния, а именно че на 18.04.2011 г., в 12:49 h, в гр. Перник, кв. „Бела вода“ К.Д.***, като водач на товарен автомобил, се движи със скорост от 85 km/h при въведена забрана за движение в населено място със скорост, надвишаваща 50 km/h, както и че управлява МПС със свидетелство за управление с изтекъл срок на валидност на 18.04.2010 г.

При така установеното от фактическа страна, районният съд е приел нарушенията за безспорно установени и доказани, както и подведени под съответни на вменените на жалбоподателя неправомерни деяния правни норми. Не са констатирани нарушения във връзка с изготвянето и съдържанието на актовете, сложили начало и край на производството по налагане на административно наказание. По отношение размера на санкциите, същите са приети от районния съд за правилно и справедливо определени и в границите на наказанието за всяко от тях. При тези си изводи районният съд е потвърдил атакуваното наказателно постановление.

Настоящият касационен състав споделя частично изводите на първата съдебна инстанция.

По отношение на нарушението и съответно определеното му наказание по т. 1 от процесното НП съдът смята решението на районния съд за правилно и законосъобразно. При извършената касационна проверка не беше установено при разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение първоинстанционния съдебен състав да е допуснал нарушения, които по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, предл. 2 от ЗАНН да са основания за касиране на първоинстанционното решение. В изпълнение на задължението си по чл. 13, ал. 1 и чл. 14 и ал. 1 и 2 от НПК във вр. с чл. 84 от ЗАНН, при законосъобразно проведено съдебно следствие съдът, след като е събрал и преценил представените и събрани по делото писмени и гласни доказателства е сметнал същите за достатъчни, за да вземе своето решение въз основа на закона и по вътрешно убеждение. Вследствие това, описаното нарушение е прието за безспорно установено и доказано по отношение неговото авторство, самоличността на нарушителя и неговата вина. Процесното наказателно постановление в обстоятелствената си част съдържа точно описание на вмененото на жалбоподателя нарушение, покрива състава на посочената за нарушена норма на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, като е

прецизирано, че ограничението на скоростта е „валидна за населено място“. Оплакванията на жалбоподателя, че съдът едностранно и неправилно е приел безрезервно обясненията на актосъставителя и свидетеля по акта не се приемат от касационния съд. Настоящата инстанция намира преценката на районния съд относно достоверността, относимостта и заинтересоваността на обясненията, събрани по делото от свидетели на страните в спора, за правилна. Твърденията в жалбата, че свидетелите на страната на административнонаказващия орган са дали заинтересовани обяснения, не се приемат от настоящия съд. Служителите на сектор „ПП“ в качеството си на длъжностни лица, са дали показания в рамките на службата си и при изпълнение на служебните си задължения, без лични, частни отношения с жалбоподателя и по никакъв начин не могат да бъдат заинтересовани от изхода на делото, поради което правилно съдът не е намерил причини да се съмнява в показанията им. От друга страна показанията на свидетеля, явил се на страната на нарушителя и касационният съд не цени като незаинтересовани, имайки предвид факта, че същия е син на жалбоподателя. Предвид това изводите на районния съд са правилни и съответни на приложения и събран по делото доказателствен материал.

По отношение нарушението по т. 2 от процесното НП, касационния съд, следствие извършената служебна проверка, смята решението на първата съдебна инстанция за неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон. Съдът намира, че не са били налице предпоставки за ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за нарушение на разпоредбата на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП с наложена санкция по реда на чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 1 от ЗДвП.

Видно от фактическите заключения на районния съд, водачът е управлявал МПС със свидетелство за управление (СУМПС) с изтекъл срок на валидност. Въпросът който следва да се изясни тук е изтеклия срок на свидетелството за управление равнозначна хипотеза ли е на липса на свидетелство за управление и то конкретно за съответната категория МПС. Съставителят на АУАН и издателят на наказателното постановление са посочили за нарушена от действията на жалбоподателя разпоредба на ЗДвП, която е напълно несъответна на установените по случая факти. Чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП касае задължението на водача да притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. В тази насока посоченото в наказателното постановление цифрово, със съответното му текстово описание нарушение, се явява несъответно на действително установените факти. Посочено е, че водачът е имал СУМПС с изтекъл срок, а от друга страна се твърди да е управлявал МПС със СУМПС, което не било валидно за категорията на управляваното от него превозно средство, каквото деяние не е установено с АУАН. Това смесване в наказателното постановление на различни състави на административни нарушения води до ограничаване правото на защита на наказаното лице, на което следва да е ясно за кое именно негово поведение му се налага наказание.

Безспорно е че водача е управлявал МПС със СУМПС с изтекъл срок на валидност, но това нарушение не е вменено му с АУАН и наказателното постановление.

Фактът, че по време на управление на автомобила Д***. е носил нередовно по отношение на срока СУМПС не означава, че той не е притежава СУМПС, валидно за категорията на управляваното ПС. Затова и не може да бъде наложено предвиденото в чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП наказание, което се отнася до лица, които никога не са придобивали правоспособност да управляват МПС от съответната категория и такива, които са лишени от това право. В конкретния случай би могла да се приложи общата санкционна норма по ЗДвП.

Отделно от всичко гореизложено, пред районния съд административнонаказващият орган, със служебното съдействие на съда, не е представил доказателства и за така неправилно квалифицираното и вменено на жалбоподателя нарушение. По делото не се съдържат преки доказателства за срока на валидност на въпросното СУМПС, както и за негова относимост към категорията МПС, което водачът е управлявал. Съдът е придал предварителна сила на доказателство по делото, като се е доверил единствено и само на съдържанието на АУАН за установяване редовност на документ, без това да бъде проверено по надлежния ред, което в смисъла на разпоредбата на чл. 14, ал. 2 от НПК, приложим по силата на препратката на чл. 84 от ЗАНН, е недопустимо.

Като не е отчел тези обстоятелства, районният съд е постановил незаконосъобразно решение в тази част, което следва да бъде отменено, както и наказателно постановление относно санкцията по т.2.

По изложените съображения Административен съд – Перник:

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №68/24.02.2012 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1151 по описа на съда за 2011 г. В ЧАСТТА, с която е потвърдено наказателно постановление №2175/09.05.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – Перник, издадено срещу К.И.Д.,*** В ЧАСТТА, с която за нарушение по чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е определено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лв. на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП.

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №68/24.02.2012 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1151 по описа на съда за 2011 г. В ЧАСТТА, с която е потвърдено наказателно постановление №2175/09.05.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – Перник, издадено срещу К.И.Д. *** В ЧАСТТА, с която за нарушение по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП е определено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лв. на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 1 от ЗДвП, като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НП №2175/09.05.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – Перник, издадено срещу К.И.Д.*** В ЧАСТТА, с която за нарушение по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП е

определено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лв. на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 1 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/